

[L. Rasmussen.]

Beværløvgivningen, for det har intet med hinanden at gøre og bør heller ikke have det.

Her i Rigsdagen taler man saa meget om kommunalt Selvstyre. Men Lad os sige, at en Amtsraadsreds omfatter 10 Kommuner, de 9 er for Forbud, den 10de er imod, saa maa den 10de bøje sig derfor, og der vil ikke være noget kommunalt Selvstyre i den 10de. Dette er et Indgreb i det kommunale Selvstyre af enestaaende Art, saa at man maa slette dette med kommunalt Selvstyre.

Dette gælder ogsaa paa andre Omraader. Ogsaa her i Rigsdagen siger man: saa og saa mange er Maksimumsantallet af Beværløvgivninger, I maa have, og saa og saa længe og ikke længere maa de holdes aabne. Og 118 andre Begrænsninger tages der ved en Lovgivning her, gældende for hele Danmark. Og saa siger man: Nu kræver vi kommunalt Selvstyre. Jeg vil sige: De kan blot prøve at give een eneste Beværløvgivning mere, end vi har sagt, saa har I Politimesteren paa Nakken. Men nedad gælder det kommunale Selvstyre.

Jeg synes, at man burde have strøget dette i Anmærkningerne om at give Kommunerne det fulde Selvstyre paa dette Omraade, for det vil man jo ikke. Det kan vi heller ikke gøre paa andre Omraader. Naar vi vedtager Love her i stor Udstrækning, kom vi galt af Sted, hvis vi vilde sige: dette gælder, saa længe Kommunerne ønsker at rette sig efter denne Lov, men da vi ønsker kommunalt Selvstyre, kan enhver Kommune fritage sig for Loven bare ved at tage en Folkeafstemning om denne Lov. Selvfølgelig kan vi ikke have det saadan, og vi kan heller ikke have det paa Beværløvgivningsraadet. Denne Tale om Kommunerne Selvstyre synes jeg er ganske ved Siden af det, man virkelig har foreslaet.

Dertil kommer følgende: Hvis man gaar den Vej, som Lovforslaget her bestemmer, og altsaa paa Grundlag af en Begæring af 50 000 Folketingsvælgere etablerer en Folkeafstemning, og der ved denne Afstemning med maaske en ringe Deltagelse afgives 51 pCt. af Stemmerne for Forbud, saa skal Indenrigsministeren — det staar der i Lovforslaget, ham, en parlamentarisk Minister, kan man kommandere med — udarbejde et Lovforslag om alle de Forholdsregler, der skal træffes overfor de Beværløvgivninger, der har Beværløvgivning paa Livstid. Det er ikke saadan

gjort med en Afstemning. Der skal træffes Bestemmelse om, hvilke Krav paa Erstatning disse Beværløvgivere har, og om Overgangstiden. Der er ikke Tale om andet: Indenrigsministeren skal. Der er ikke noget om, hvorvidt han vil, han skal.

Saa er der Landsafstemning, og naar den er afholdt, saa kommer Spørgsmaalet til Rigsdagen. Men her møder vi jo den Grundlovsbestemmelse, at en Rigsdagsmand kun er bundet ved sin Overbevisning. Hvis nu Rigsdagen siger nej, hvad saa? Hvis Folketinget, der har disse Vælgere bag sig, siger: Det tør vi ikke gaa imod, saa kommer det til Landstinget. Lad os sætte, at Landstinget siger nej. Er der nogen, der kan hindre det i at gøre det?

Kan man ikke forstaa, at vi her kommer ind i en Situation, som er ganske bagvendt, en Situation, som man aldrig tidligere har prøvet noget tilsvarende til? Da Amerika indførte Forbudet — jeg har mine Oplysninger fra Betænkningen, ellers er jeg ikke saa nøje ind i dette — begyndte man i 40erne paa en noget lignende Maade, som man nu her synes at ville begynde paa: auf einmal skal det etableres, hurtigst muligt. Det mislykkedes totalt. Da saa endelig det nu eksisterende Forbud blev vedtaget, i 1917, blev Lovforslaget vedtaget først af Repræsentanternes Hus, som svarer til Folketinget, og derefter af Senatet, med en Majoritet paa to Trediedele af Stemmerne i begge Ting. Men denne Vedtagelse var endda ikke tilstrækkelig. Man gjorde gældende derovre, at naar man vilde gøre et saadant Indgreb i den personlige Frihed, saa skulde Loven derom ratificeres af mindst $\frac{3}{4}$ af samtlige Forbundsstater for at kunne blive gældende Lov. Først da det med to Trediedeles Majoritet vedtagne Forbud var blevet ratificeret saaledes, kom Forbudet der.

Kan man ikke forstaa, at det er noget ganske andet her at sige: Nu vedtager Folketinget med stor Majoritet, efter anbefaling af Indenrigsministeren, en Lov om Indførelse af Forbud? Hvis det skete, saa vilde jeg være med til at sige: for at være sikre paa, at denne Lov kan gennemføres uden de Vanskeligheder, som man kender i andre Lande, hvor der er givet Love om Forbud, maa vi have en Folkeafstemning derom. Disse Vanskeligheder er jo store. Der er jo mange, der opfatter noget saadant som et groft Indgreb i den personlige Frihed. Om det er med Rette eller med Urette, skal jeg ikke komme